

I hederns namn

Vita Nejlikor

Nr 1 januari 21, 2009

Slaget som gick förlorat

Parvin Kaboly

Ordförande

Vita Nejlikor Org

Kulan som mördade Fadime Shahindal den 21 januari 2002 var inte avsett bara för henne utan den försökte mördas hoppet om en förändring.

Kulan ekade inte bara i Sverige utan hördes över hela Europa. Effekten av mordet på den unga kvinnan aktualiserade ännu en gång frågan om unga tjejeers och kvinnors ställning i familjer med invandrarbakgrund.

Mordet på Fadime är inte unikt i sig. Enligt en rapport från FN mördas årligen mer än 5000 kvinnor i hederns namn världen över. Men det som var unikt är att detta hände i Sverige.

Hur kan en far eller en bror mördas sin dotter/syster i hederns namn? Hur kunde detta ske i ett land som räknar sig som fanbärare för kvinnors rättigheter?

Dessa frågor var de första spontana reaktionerna som varje medborgare visade. För att hitta rimliga svar letade debattörerna överallt. Varenda fråga undersöktes och allt ifrågasattes. Svaren var helt olika.

I ett öppet brev som publicerades på SvD:s debattsida Brännpunkten den 23 januari, alltså två dagar efter mordet på Fadime Shahindal, pekade jag och några andra företrädare för några organisationer på hur ett naivt politiskt åtagande har öppnat vägen för urgamla traditioner och religiösa påbud; att förhindra den fria rätten till eget liv. Vi skrev ”Regeringen, riksdagen, myndigheter och institutioner har utgått från en naiv respekt för invandrarnas *kultur, religion* och *traditioner*. Naiviteten har inneburit ett dråpslag mot invandrarbarns och speciellt flickors och kvinnors grundläggande rättigheter i Sverige.

Problemet leder också till att de progressiva krafterna för förändring, gränsöverskridande och framåtskridande inom invandrargrupper, hålls tillbaka. I stället, får konservativa krafter vind i seglen och utanförskap och segregation slår rot.” (Ur ”Mordet som kunde stoppas” SvD 23 januari, 2002).

Sidan 2

Vita nejlikor Organisation

Mordet på Fadime Shahindal aktualiserade hedersmordsproblematiken på en bredare plan. Denna tragedi upprörde mer än bara Sverige. Tragedin hände i hjärtat av det land som räknar sig som fanbärare för kvinnors rättigheter. Mordet utvisade än en gång kulturrelativismens uppenbara kvinnofientlighet och att den civiliserade världen får inte relativisera de mänskliga rättigheterna med hänsyn till nations-, kulturs- eller religionstillhörighet.

För att hedra minnet av Fadime, som kämpade för ett mänskligt och fritt liv, och tusentals andra kvinnor som årligen faller offer för reaktionära, religiösa, hedersrelaterade och kvinnofientliga seder och bruk, samverkar vi i Vita Nejlikor Förening för att:

* Den 21: a januari, dagen då Fadime mördades, blir en minnesdag för att hedra hennes minne. Denna dag får bli en dag emot hedersrelaterade mord och våld samt för kvinnors okränkbara friheter och rättigheter.

* Anordna återkommande årliga forum och seminarier mot reaktionära och traditionella seder och bruk. Vi mobiliserar alla krafter runt parollen ”Kvinnors friheter och rättigheter är universella och känner inga, religiösa, kulturella, nationella eller geografiska gränser”.

Vi försöker ge ut tidskriften en gång per månad i fyra sidor. Med din hjälp kan vi utveckla både innehållet, antal sidor och tidsintervallet. Kontakta oss gärna! *

För att hedra minnet av Fadime, som kämpade för ett mänskligt och fritt liv, och hundratals andra kvinnor och män som årligen faller offer för reaktionära, religiösa, hedersrelaterade och kvinnofientliga seder och bruk, gör den 21 januari till vita nejlikor dag. Lägg en vit nejlika i närmaste älv och anslut dig till kampen mot hedersmord.

Vita Nejlikor Organisation

I hederns namn

Tidskriften *I hederns namn* hör till Organisationen Vita Nejlikor och skriver om alla sorters hedersrelaterade våld och förtryck framför allt det helt oacceptabla brottet hedersmord. *I hederns namn* är en religiöst och partipolitiskt obunden tidskrift.

Ansvarig redaktör: Parvin Kaboly Tfn: **0046-707744020**,

e-post: **parvinkaboli@yahoo.se**

Redaktionssekreterare och kontaktperson: Esmail Owji

Tfn: **0046-731817861**, e-post: **esmail_owji@yahoo.com**

Hemsida: **www.vitanejlikor.com** (under rekonstruktion)

Slaget som gick förlorat

Mångkulturellt samhälle har förverkligats. Drömmen fick många att blunda för verkligheten, att kulturer över hela världen är i en ständig förändring och denna förändring stoppas bara med dogmer som styrs av makter och religiösa företrädare som ser denna förändring som ett hot mot sina makter.

Åtta år efter detta mord är svaret fortfarande öppet liksom såren. Men kraven som ställdes är fortfarande aktuella.

Fadimes försök till frigörelse har sina rötter i Mellanöstern, där flickor och kvinnor dagligen försöker trotsa dessa

gränser som idag vaktas av den politiska islam.

Slaget går förlorat helt och hållet om dessa krav inte blir vägledande för en verklig förändring i barnens och kvinnornas

rätt i samhälle:

* Alla barn behandlas lika, trots deras bakgrund och kulturell tillhörighet.

* Alla barn har rätt till en fri och sekulär undervisning.

* Att pojkar under sexton år bör slippa bli omskurna.

* Att förbjuda slöja, som en symbol för könsdiskriminering, för barn under sexton år.

jämlikhet.

* Att förbjuda religiösa skolor för barn under sexton år. Barn har ingen religion.

Dessa krav ställs av många familjer liksom folkgrupper inför stora förändringar. För att förstärka kvinnors ställning i de familjer där urgamla värderingar fortfarande råder, krävs en politisk åtagande något som politiker har gjort i alla tider.

Vi är skyldiga de flickor som är på flykt undan sina nära och kära samt Fadime och tusentals andra som dagligen förlorar livet, att vinna detta storslagna krig. Annars är slaget förlorat.*

Integration på vems villkor?

Fadime Shahindal blev 26 år. Hon sköts till döds av sin egen pappa den 21 januari 2002 när hon träffade sin mamma. Den 20 november 2001 höll hon ett tal i riksdagen under seminariet "Integration på vems villkor?" arrangerat av nätverket Våld mot kvinnor. Här kan ni läsa delar av hennes tal:

Hej, mitt namn är Fadime och jag är 25 år gammal. Jag har blivit inbjuden hit i dag för att berätta om mina erfarenheter av hur det kan vara att leva som utländsk tjej i Sverige, med dess lagar, seder och kultur. Hur svårt det är att balansera mellan familjens krav och förväntningar

och det svenska samhället som står för helt andra värden och synsätt.

När jag var sju år gammal flyttade vi till Sverige, av ekonomiska skäl.

Mina föräldrars syn på skolan var att det var bra om jag kunde lära mig att läsa och skriva för att bli deras länk ut i det svenska samhället eftersom de själva var analfabeter.

När jag kom upp i tonåren ville mina föräldrar att jag skulle åka ner till Turkiet och gifta mig med någon av mina kusiner, precis som mina äldre systrar hade gjort. Jag vägrade att finna mig i detta. Jag kände mig alldeles för ung och omogen för ett sådant stort beslut. Dessutom

ville jag själv få bestämma vilken man jag skulle dela mitt liv med.

Självklart var jag påverkad av de synsätt och värderingar som rådde här (i Sverige). Jag började därför tänja mer och mer på gränserna. Jag fortsatte att träffa mina svenska kamrater, fika på kaféer och komma hem senare än den utsatta tiden.

Jag hade ju mina egna drömmar och mål här i livet. Jag ville sätta upp mina egna villkor för mitt liv, göra mina egna misstag och lära mig av dem. Och jag ville stå på mina egna två ben och ta ansvar för mina egna handlingar. Inte låta någon annan bestämma över hur jag skulle tycka, tänka och handla. För mig var det dessutom oerhört viktigt att få utbild-

da och utveckla mig som person. För er är detta säkert inget konstigt, eftersom det är en del av det svenska levnadssättet, men för min familj var det något oerhört skrämmande.

Till en början balanserade jag mellan de kurdiska traditionerna och kraven som fanns på

Integration på vems villkor?

mig ute i det svenska samhället. Jag var enormt klugen och enormt förvirrad och jag var tvungen att leva ett dubbelliv, allt för att tillfredsställa båda kulturernas förväntningar på mig som ung kvinna. Men så en dag hände det som inte fick hända: jag träffade en svensk man. Han hette Patrik, och Patrik och jag förälskade oss i varandra. Till en början var jag livrädd för vad detta skulle innebära för mig och jag förklarade för honom vilka förutsättningar som måste gälla. Mina föräldrar fick inte under några som helst omständigheter veta något om oss.

Vi började stegvis visa oss ute tillsammans på ställen där vi kunde vara någorlunda säkra på att inte träffa på någon i familjen eller släkten. En dag ledde vår oförsiktighet till att vi upptäcktes av min far, som självklart exploderade av ilska och började slå på mig och Patrik.

Hans reaktion var för mig fullt förståelig. Som far och familjeöverhuvud är det hans uppgift att vaka över familjens heder. Han ska värna om och skydda kvinnliga släktingars sexuella uppförande och se till

att döttrarnas oskuld är bevarad fram till giftermålet. Om den nyblivne maken till hans döttrar får veta att hon inte är oskuld på bröllopsnatten kan han direkt kräva skilsmässa.

I deras ögon hade jag alltså förvandlats från en fin kurdisk flicka till en uppkäftig hora som trodde att hon var något bara för att hon levde i Sverige. Ett beteende som mitt måste straffas och skulden skulle betalas i blod.

Männen i släkten började ringa och hota mig per telefon. De talade om för mig att jag aldrig skulle komma undan med det här. Min lillebror fick till uppgift att ta livet av mig. Varför just han blev utvald var naturligt, han var omyndig och riskerade inte att dra på sig något högre straff.

Hoten blev allt allvarigare ju längre tiden gick. Till slut stod jag inte ut längre utan beslöt mig för att vända mig till polisen för att få skydd. Till min stora förskräckelse tog polisen mig inte på allvar, för dem var min berättelse som en påhittad saga. Deras enda råd till mig var att jag skulle vända mig till min familj och tala om för dem att de minsann inte fick hota mig, att de skulle respektera de svenska la-

garna och sederna. Polisen förstod sålunda inte allvaret i min situation och deras oförstånd blev till ett, enligt mig, respektlöst och kränkande beteende.

Som en sista utväg vände jag mig till massmedia för att få hjälp, och detta kom att bli mitt effektivaste skydd. Min tanke var att skapa debatt kring problematiken och därigenom se till att strålkastarna var riktade mot min familj. På så sätt försökte jag få dem att backa undan. Och mitt fall fick stor uppmärksamhet eftersom det var under samma period som ett flertal andra fall av hedersgärningar blev omskrivna.

Min anmälan mot min far och min bror ledde slutligen till rättegång. Min far fälldes för olaga hot och min bror för olaga hot och misshandel. Direkt efter rättegången åkte jag med krossat hjärta tillbaka till Sundsvall. Tanken på att jag aldrig skulle få ha en relation med min familj smärtade mig.

I dag bor jag och pluggar i Östersund. Jag studerar till socionom så att jag kan fortsätta mitt arbete med att hjälpa flickor som har problem som jag har gått igenom, som jag själv har haft.

Självklart är jag mycket ledsen över det som har

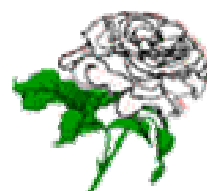
hänt och det som jag har förlorat. Min familj har förlorat sin heder och en dotter och jag har förlorat alla mina nära och kära.

Hade samhället tagit sitt ansvar och hjälpt mina föräldrar att bli mer delaktiga i det svenska samhället så hade detta kanske kunnat undvikas. Det som har hänt mig är inget som man kan göra någonting åt men jag tror att det är viktigt att man lär sig någonting av det och gör någonting i framtiden, så att såna här fall inte upprepas.

Jag har valt att berätta min historia här för er i dag i förhoppning om att det kan hjälpa andra invandrantjejer, så att inte fler behöver gå igenom det jag har fått göra. Oavsett vilken kulturell bakgrund man har bör det vara en självklarhet för varje ung kvinna att både få ha sin familj och det liv man önskar sig.

Men tyvärr är det ingen självklarhet för många tjejer. Och jag hoppas att ni inte vänder dem ryggen, att ni inte blundar för dem. Tack för att ni lyssnade.

Fadime Shahindal

**Internationell kvinnokonferens
8 mars 2009**

Varför är sekularism grundläggande?

Women Liberation Organization har arrangerat en internationell konferens med temat: "Religionens förstörande effekt på kvinnors liv och rättigheter, samt Varför är sekularism grundläggande?"

I konferensen, den 7 mars 2009 deltar många personligheter och kvinnorrättskämpar från olika delar av världen. Mer info kommer i nästa nr.*

*i korthet ....*AMNESTY
INTERNATIONAL

Varje år mördas tusentals flickor och kvinnor i hederns namn. Enligt FN:s särskilda korrespondent om utomrättsliga, kortfattade och ungefärliga avrättningar handlar det årligen om upp till 5000 kvinnor som mördas av sina manliga närstående för att återupprätta familjens heder. Mörkertalet är stort och enligt Amnesty International dokumenteras årligen cirka 1000 fall, enbart i Pakistan. Och antalet hedersmord tycks öka. Se nedan om hedersmord i Basra, Irak.

Hedersmord förekommer i många olika länder och samhällen. FN-rapport har motta-

git rapporter om hedersmord i Bangladesh, Brasilien, Ecuador, Egypten, Iran, Irak, Indien, Israel, Italien, Jordanien, Kina, Pakistan, Marocko, Storbritannien, Sverige, Turkiet och Uganda och många andra länder.*

Källa: Amnesty International

Flickor blev attackerade med syra

Två män (islamister) på motorcykel sprutade syra över flickorna som tillsammans med fyra lärare var på väg till sin skola i Kandahar.

Shasima Husaniai, 16, hade ingen burka som skyldes hennes ansikte, bara en sjal över håret. (Det är ett synd enligt Koranen och straffas hårt av Islams ortodoxa anhängare, Talibaner i Afghanistan.)

Nu är hon blind. Och kroppen skakar var tionde sekund, berättar hennes bror Masood Morbi för nyhetsbyrån AP. fortfarande på sjukhus

Flera av skolflickorna fick brännskador på kroppen. Två av dem vårdas fortfarande på sjukhus i Kabul efter att syran bränt sönder deras ansikten. Fyra andra fick vård på sjukhuset men har fått åka hem, uppger läkare. *

Källa: [DN 2008-11-15](#)

Varför I hederns namn?

I slutet av 90- talet fick debatten om kvinnor och barns rättigheter med invandrapåbrå stort uppmärksamhet i media i Sverige. 2002 ordnade Iranska kvinnors rättigheter i Stockholm ett seminarium som fick stor uppmärksamhet på grund av aktivt deltagande både av sekulära och troende människor. Resolutionen som skrevs av Parvin Kably och godkändes av mötet blev vägledande för ett arrangemang som ordnades i Göteborg under namnet *Vita nejlikor festival* i 5 år. Vita nejlikor festival tog stort uppmärksamhet både i media och hos myndigheter och organisationer som arbetar med frågan. Men organisationen Vita Nejlikor startades för två år sedan. *I hederns namn* är tidskriften som kommer att arbeta med att uppmärksamma olika frågor som rör hederskulturen och att granska olika statliga och ideella projekt.

I Hederns namn kämpar för de individer, där deras rätt till fria val i livet och rätten till eget liv berövas i hederns namn.

* Skriv till oss om du har någonting att berätta

* Du får berätta din egen historia

* Vill du presentera ditt projekt inom arbetet mot hederskulturen och hedersmord så får du gärna vända dig till oss. Vi kan skriva om ditt projekt.

Redaktion

vitanejlika@yahoo.com

Stormufti godkänner barnäktenskap

Det är inget fel att gifta bort tioåriga flickor, har en av Saudiarabiens högsta religiösa ledare (stormufti) slagit fast.

"Vi hör ofta talas i medierna om äktenskap för minderåriga. Vi måste känna till att sharialagarna inte är orättvisa för kvinnor", ska han ha sagt.

Hans kommentar följde på flera uppmärksammade fall där unga flickor gifts bort med män som skulle kunna vara deras gammelfarfar eller morfar.

I måndags tillät en domstol i Taif, Saudi Arabien en **elvaårig flicka** att separera från sin **75-årige make**, efter det

att hennes mamma vänt sig till domstolen, rapporterar tidningen Okaz. Flickans far hade arrangerat giftermålet i utbyte mot en hemgift.

Människorättsgrupper i Saudiarabien kämpar mot den gamla traditionen med barngift och vill att en minimiålder för giftermål förs in i lagstiftningen.

Källa: [GP 2009-01-16](#)